

Nika Nabokova

VOODIS
SINU
MEHEGA

Armukese märkmed

Kohustuslik
lugemine
naistele!

Vene keelest tõlkinud Urmas Alas

PEGASUS

Sisukord

Tänuavaldused		7
1. peatükk	Kes ma sihuke olen	8
2. peatükk	Kuidas kõik pihta hakkas	13
3. peatükk	Miks me hakkame armukesteks?	17
	<i>Põgenemine stabiilsusest</i>	18
	<i>Põgenemine vastutuse eest</i>	19
	<i>„Jumala“ sündroom</i>	21
	<i>Materiaalsed boonused</i>	22
4. peatükk	Müüdid armukestest	23
	<i>Müütide hajutamine</i>	26
5. peatükk	Ootusest ja tegelikkusest	32
6. peatükk	Miks mees ära ei lähe?	36
7. peatükk	Kolmteist manipulatsiooni	42
	<i>1. Rohelised mehikesed</i>	43
	<i>2. Haigused</i>	43
	<i>3. Sugupuutäis olematuid sugulasi</i>	44
	<i>4. Lapsed</i>	44
	<i>5. Tähtpäevad</i>	45
	<i>6. Eriline maailm</i>	46
	<i>7. Kihlasõrmus</i>	47
	<i>8. Looduskatastroofid</i>	47
	<i>9. Ärimured</i>	48
	<i>10. Sinu „endine“ naine</i>	48
	<i>11. Miks sa lahutada ei suuda?</i>	49
	<i>12. Hingevähk</i>	50
	<i>13. Noh, ja lõpuks: soomuki reegel</i>	51
8. peatükk	Mis elu ta elab?	53
	<i>Kui ei õigusta ootusi</i>	54
	<i>Pidev surve</i>	55
	<i>Füüsiline väsimus</i>	56

	<i>Seks, seks, seks</i>	56
	<i>Süümepiinad</i>	57
	<i>Ühiskondlik surve</i>	57
9. peatükk	Veidikene elust	59
10. peatükk	Ei oodanud ära = ei armastanudki	65
11. peatükk	Kuidas ta ära tõmmata?	69
	<i>Mina olen nii palju parem kui tema</i>	70
	<i>Jään rasedaks, siis ta tuleb kodust ära</i>	71
	<i>Nad lähevad minu pärast tülli,</i>	
	<i>ja siis ta tuleb kodust ära</i>	73
	<i>Meie, naised, klatime asjad omavahel</i>	74
	<i>Armukadedus</i>	74
	<i>Ma aitan tal otsustada</i>	75
12. peatükk	Mõnikord nad tulevad kodust ära	78
	<i>Armukese lahkumine</i>	79
	<i>Naine läheb kodust ära</i>	81
	<i>Mees läheb kodust ära</i>	82
13. peatükk	Mina tulin!	83
14. peatükk	Meil on nüüd kõik teisiti	90
15. peatükk	Hävitavad suhted	98
	<i>Armukadedus</i>	99
	<i>Kontrollimine</i>	100
	<i>Isolatsioon</i>	100
	<i>Äranullimine</i>	100
	<i>Kriitika</i>	101
	<i>Alati oled sina süüdi</i>	102
	<i>Vale</i>	102
16. peatükk	Minu põrgu	104
17. peatükk	Päästa perekonda iga hinna eest	109
	<i>Operatsioon „Perre tagasi toomine“</i>	110
18. peatükk	Lastest	116
	<i>Kui sa mind ei armasta, siis lapsi ei näe!</i>	117
	<i>Kui sa ei armasta mind, ei armasta sa</i>	
	<i>ka oma lapsi</i>	119
	<i>Ma ei saa jätta lapsi isata</i>	122

19. peatükk	Mida me tunneme, kui meid petetakse	123
	<i>Mis toimub?</i>	124
20. peatükk	Mida teha, kui sulle truudust murtakse?	
	Mehe vaatenurgast	127
	<i>Kui sümpaatia alles sünnib</i>	128
	<i>Romaan täies hoos</i>	128
	<i>Mees läheb kodust ära</i>	131
21. peatükk	Andestada või mitte andestada, ja kuidas edasi elada?	133
	<i>Sinu „romaan“ armukesega</i>	137
	<i>Teiste inimeste mõju</i>	138
	<i>Usalduse taastamine</i>	140
22. peatükk	Suhted juhitalval hingamisel	142
23. peatükk	Kõik elavad nii ...	145
24. peatükk	Miks nad truudust murravad?	150
	<i>Seks</i>	161
	<i>Armastus enese vastu</i>	162
25. peatükk	Ma ei taha midagi teada	165
	<i>Turvalisuse illusioon</i>	166
26. peatükk	Minu seitse eksimust	170
	<i>1. Olin kannatamatu</i>	170
	<i>2. Ma sulasin kokku</i>	172
	<i>3. Olin ohver</i>	173
	<i>4. Olin ideaalne</i>	174
	<i>5. Ma püüdsin inimesi ümber teha</i>	176
	<i>6. Ma murdsin truudust</i>	177
	<i>7. Ma hüppasin ühest suhtest teise</i>	177
27. peatükk	Kokkuvoolamisest ja ühtesulamisest	179
28. peatükk	Hea armukese käsulauad	186
	<i>1. Ei mingeid suhteid naisega</i>	186
	<i>2. Sinu elu</i>	189
	<i>3. Varuvariantide pink olgu valmis</i>	190
	<i>4. Ära arvesta sellega, et ta naise juurest ära tuleb</i>	190
	<i>5. Ära õigusta teda</i>	191

	6. Ära hüsteeritse	192
	7. Sõprus	192
	8. Kuula, mis ta räägib, ja pane tähele, mis ta teeb	193
	9. Ära teda šantažeri	193
29. peatükk	Sa teadsid, mille peale välja läksid	195
30. peatükk	Normaalsed suhted	201
31. peatükk	Minu või mitte minu oma?	204
32. peatükk	Ära kepi mu ajusid!	208
	<i>Mees ei saa tõesti aru, milles on asi</i>	209
	<i>Oled ärritavalt abitu</i>	215
	<i>Mees ignoreerib sinu tundeid</i>	216
33. peatükk	Salakavalatest naistest	218
	<i>Mis sunnib meid otsima tähelepanu kõrvalt</i>	219
34. peatükk	Bumerangi seadus	226
35. peatükk	Naine vs. armuke ehk	
	Truudusetuse tõeline olemus	231
36. peatükk	Armastusest enese vastu	236

Tänuavaldused

Mitte kuidagi ei suuda paljas „aitäh!“ täienisti edasi anda seda tänu, mida võlgnen inimestele, kelle toel suutsin end kokku võtta, asuda selle raamatu kirjutamise rajale ja selle ka lõpuni kõndida.

Saša Kirejev, koos mõtlesime välja pealkirja; sina, su nõuanded ja su veelgi meelepärasem kiitus on mulle ikka toeks, et ma alistunult, kähakesed püsti, pikali ei viskuks.

Chu, mu sõber, lähedane, imeline ja tähtis olevus. Oled andnud nii palju, et isegi kümnest raamatust ei piisaks, et sulle tasuda.

Žirafik, enam kui sõbranna. Õde, minu teine pool ja mida kõike veel. Aitäh, et ma ei pea sinuga olema Nika, vaid võin olla ka rumal Slonik.

Bur, minu särav, imetlusväärne tüdruk. Oled energia, oled kaitse, oled tugi. Hakkan koos läbi elatud seiklusi meenutama Surmaorus.

Katja Aleksandrova, sa andsid raamatusse tohutu panuse. Aitäh konsultatsioonide eest; aitäh koostöö eest, jagatud teadmiste ja kogemuste eest.

Ženja Farafonov, minu sisemine harmoonia ja eneseusk – see tuli sinult.

Erik ja Sanja, see on imede ime, et te mul olete. Olge ka edasi!

Pu! Aitäh arukuse, toetuse ja ande eest. Mu parim kujundaja ja suurepärase sõber.

Armsam, aitäh sulle su enese, meie ja kõige eest, mis oli ja on, ja hingamise eest. Musi.

1. peatükk

Kes ma sihuke olen

Minusuguseid saadetakse pika pilguga ja meie seljataga sosistatakse vaikselt. Viisakas seltskonnas tavaliselt küll naeratatakse, aga niipea kui ma veidi eemaldun, järgnevad huuleköverdused ja tähendusrikkad peavangutused. Imelik, kui ma oleksin elanud 18. sajandil, siis oleks minu sotsiaalne staatus kõlanud uhkelt: kuninga favoriit. Selle juurde oleksid kuulunud privileegid, nagu reveransid, õuedaamid, briljandid ja põnevad intriigid. Meie kõrgtehnoloogia, kosmoselendude ja seksuaalrevolutsiooni ajastul on kõik märksa proosalisem.

Olen armuke.

Ausalt öeldes pole ma sellest seisundist sugugi kogu elu unistanud ega ole ka, kui otse öelda, selleks kuigi püüdlilikult valmistunud.

Mul olid pisut teised eesmärgid ja ma kinnitan kategooriliselt, et minu plaanides ei mütanud võõras meesolevus, tema naine ja lapsed. Lisaks olin armuke si alati hukka mõistnud ja

koguni põlanud – kuidas siis ikkagi nii, et naisterahval kohe üldse uhkust ei ole ja ta muudab ennast mingi mehikese elu osaks.

Aga juhtus nõnda, et kolmekümnendates eluaastates, kui ma olin juba tark, üsnagi kogenud ja mõnedes küsimustes koguni ülitark, seljataga abielunaise kogemused, leidsin ennast järsku võõra pere keskelt.

Et kuidas keskelt. Kõrvalt ikka.

Kahtlustan, et selle koha peal tahab prouakene, kes abielunaise kilda kuulub, selle raamatu laias kaares käest heita, saateks needused „värvitud lipakate“ aadressil, kes „kirsasaabastes võõra pere ellu sisse marsivad“ ja „tekitavad probleeme munanditega“.

Rahu, daamid! Mul on ka teile midagi ütelda. Teil on õigus, ma hakkan teile elu õpetama. Isegi kui teie arvate, et minu asi on nurgas näppu imeda.

Üldiselt, kui järele mõelda, siis on „armukese karma“ jälitanud mind juba esimesest klassist alates. Tollal ajas alatu Griša segi pea nii minul kui ka Aljonol kolmandast pingist. Mina armastasin Grišat ausalt viienda klassini välja. Nõudsin koguni, et ema punuks mulle šinjoonpatsi, sest meie *Casanova* nõrkus olid pikajuukselised piigad.

Seejärel tuli Igor. Temaga olime sõbrad. Igor käis Dašaga. Aga mina olin temasse salaja armunud. Varjasin ja teesklesin sõpra. Tervelt kolm klassi. Pärast kooli lõppu magasime korra koos ja pärast seda ma ta kõnesid enam vastu ei võtnud. Kuigi ta helistas visalt kolm aastat. Muide, Igor jättis Daša maha.

Tõeline emotsionaalne hoop tuli 21-aastaselt. Olin poissi tõsiselt armunud ja tema minusse. Oli romantikat, oli koidikuid rõdul, ja vähemasti 21-aastase meelest uskumatu seks, mis kestis hommikuni. Ja siis, ülla-ülla – „mul on tüdruk“. Mina ulusin pool aastat nutta. Tema käis kaarega mööda. Aeg-ajalt mingid kirjad, telefonikõned, ettekäänded. Mina olin uhke ja ligipääsmatu. Ning vandusin, et ei iial enam.

„Ei iial enam“ juhtus viie aasta pärast. Olin juba abielus, aga tema elas mingi plikaga koos. Ning armastus tabas mind otse tööpostil. Salakohtingud, kohtumised konspiraatiivkorterites, pikad jalutuskäigud koeraga, et rääkida telefoniga, kirglikud südamepuistamised. Armastus Romeo ja Julia parimate traditsioonide vaimus. Muide, kõik oleks olnud võimalik, kui me taibanuks oma ametlikke suhteid katkestada. Lõpuks läksime ikkagi mõlemad oma partnerist lahku, kuigi see juhtus veidi hiljem.

Agas muidugi juhtusid uuesti nii „ei ealeski“, „mitte iial enam“ kui ka topeltnälg. Räägitakse õigust, et ärge ilma-
asjata lubage. Sellepärast et kolm aastat hiljem, just enne 30-aastaseks saamist, kohtasin TEDA. Abielus, kolme lapse isa, ja täpselt minu tüüp.

Üldiselt, kui kuulatakse sõna „armuke“, siis kujutatakse kohe ette lopsakat pikakoivalist noort nümfi meelaste huulte, kõrge rinna ja koheva soenguga. Uskumatult unelevat, vaimustavalt siledat, kassi graatsia ja külma pilguga. Kaalutlevat ja saatuslikku abielumeeste südamevarast.

Mina olen tavaline tüdruk. Kannatan pisut kõndiva katastroofi sündroomi käes. Jah, olen veetlev ja mõne meelest ka ilus. Mul on kõik oma ja isegi botoksit pole ma veel süstinud, kuigi varsti kavatsen hakata. Stiiliikooni või saatusliku kaunitari rollile ei pretendeeri. Suurima heameelega vaatan tunnustatud šabloonsete kaunitaride fotosid ja panen ühteist kõrva taha. Aga olen selline, nagu olen. Ning armastan ennast selle eest väga. Lisaks ei oska ma peresid lõhkuda, sest pole sellel alal pädev. Muidugi tahaksin väga võimu inimeste üle, aga perekonda saavad lõhkuda ikkagi ainult kaks inimest, mees ja naine. Peale nende mitte keegi.

Mul on oma väike reklaami- ja meediaäri. Selle ja ajakirjandusega olengi tegelnud kogu oma elu. Elatan ennast ise ja töötan väga palju. Pole glamuurne, pidudesse suhtun rahulikult ja külastan neid rohkem vajaduse pärast.

Ühesõnaga, olen veetlev, ajudega ja teen karjääri omaenese äris. Meeste silmis on see muidugi väga kaheldava väärtusega kaasavara.

Loomulikult tekkis meil selle raamatu süüdlasega uskumatu armastus. Lausa säärane, millest kirjutatakse romaane ja vändatakse filme. Mida vaadates valatakse pisaraid, aetakse näost sisse popkorni ja mõeldakse: oh, oleks vaid minul nõnda. Haa, haa, haa!

Minu rüütel ei suutnud ilma minuta hingata, magada, süüa ja üleüldse olemaski olla. Muidugi olin ise samasugune. Aga ettevaatliku tüdrukuna, kellel oli meeles õppetund, mille alatu Griša oli talle esimeses klassis andnud, kuidas on lood seadusliku pretendendiga suguelundile, norskamisele ja mustadele sokkidele ... Ah, vabandage keelekasutust, ma mõtlesin võluvõimalust magada armsama kõrval, pakkuda talle õdusat äraolemist ja olla talle toeks. Kangelane

pidas ennast üleval tõelise mehena ja teatas, et tal on hea naine, kes pole ühtki halba sõna ära teeninud, aga armastus minu vastu on nii tugev, et pole võimalik naise juurde jääda. Ning on vaja kõigest pisut aega, et pinnast ette valmistada. Kõige rohkem kuu. Säärasest ülevusest rabatuna langesin kohe mehe embusse.

Möödus kaks aastat ...

Ja mina kutsun teid saatuslike kodukoldehävitajate maailma sisemusse.

PS. Noh, ja südametunnistusest. Minu „keelatud“ romaani ajal kõikus mu hingeseisund ühest äärmusest teise. Kord, et „ma ei tee midagi halba“, siis jälle „issand jumal, kui palju valu ma inimestele põhjustan“. Mugav polnud nii ega teisiti. Viimaks heitsin teised inimesed peast ja lähtusin iseendast. **Vastutus oma naise ja laste kannatuste eest lasub ainult ühel inimesel – abielumehel.**

Tema on see, kes annab töötuse; tema võtab seda ka murda; oma isiklikel jalgadel läheb ta oma pere juurest patupessa aega veetma. Jah, ma ei hakka eitama, et mind teevad rahutuks ja puudutavad võõrad kannatused. Aga see, mis juhtub võõraste, keda ma ei tunne, ei lähe mulle korda rohkem kui kurb film koerast nimega Hachikō või maailma ebaõiglus. Kanda vastutust võõraste perekondade heaolu eest on pehmelt öeldes kahtlane tegevus. Saaks omaagi eluga hakkama.

2. peatükk

Kuidas kõik pihta hakkas

Meie tutvumise hetkel kulges minu abielu õndsas lõpu suunas. Olin surmani tüdinenud sellest, et kõige eest pidin vastutama ainult mina. Alates koeratoidu ostmisest ja lõpetades tõsiste äriküsimustega. Kust võtta raha, kuidas veeta puhkus, kuidas mitmekesistada suhet – nimekiri oli lõputu.

Kolme aastaga oli säärane elukorraldus mu ära kurnanud ja ma mõistsin, et on aeg minema joosta. Või minema roomata. Ning täitsa samal ajal tabasid mind ootamatult mu armsa vanaema surm ja isal diagnoositud surmahaigus. Oleks raske olnud leida paremat hetke muudatuste tegemiseks oma isiklikus elus.

Minu loo kangelasega, olgu tema nimi Andrei, olime tuttavad juba ammu, aga ma polnud kunagi vaadanud teda nagu meest, saati siis veel nagu võimalikku elukaaslast. Pere, lapsed, igavene snob, ja ka välimuselt mitte eriti minu maitse.

Siis aga tekkis ühisprojekt, mille käigus pidime kohtuma. Hakkasin tähele panema, et ta tundis huvi minu, minu elu ja minu asjade vastu.

Ärijutud muutusid isiklikeks, ja ühel säärasel õhtul sai mis-
kitpidi selgeks, et me ei taha eriti teineteisest lahkuda. Mina
lasin minema kaks rongi Piiterisse ja tema kartis mind per-
roonil suudelda.

Kõik arenes üsna kiiresti ja mina ei mõelnud ausalt öeldes
eriti sellele, mis pärast saab. Kaugeleulatuvaid plaane ei tei-
nud ja ka mitte lähemaid, näiteks et kedagi perekonnast ära
tõmmata, sest ma ei kavatsenud temaga isegi mitte magada.
Mulle meeldisid tema tähelepanu, lõputud telefonikõned,
meie pikad vestlused. Andrei ümbritses mind kuidagi kii-
rest hoolitsuse, mõistmise ja huviga. Ta oli suurepärase
vestluskaaslane, genereeris ideid, ilmutas initsiatiivi, pla-
neeris suure entusiasmi ühiseid ettevõtmisi.

Andrei tunnistas kiiresti, et on armunud, ja palus,
et ma otsustaksin, mis meie suhtest saab. Mind
huvitas perspektiiv; sain vastuseks, et kui juba
kord nii läks, siis muudab ka tema oma elukorral-
dust ja me astume koos helgesse homsesse. Mina
mõtlesin, et mis seal's ikka, kui nii, siis nii. Ning
teatasin mehele, et lähen ära.

Kas ma andsin endale aru, mida teen? Ei andnud. Tol hetkel
uskusin siiralt Andreisse, tema otsustavusse ning sellesse,
et ta on meis kahes kindel. Selle eest, mis oli tulekul, ei hoiat-
anud mind keegi ning Andrei ei teadnud seda isegi.

Et kirjeldada järgmist pooltteist aastat, läheks vaja omaette
raamatut. Ja kunagi, kui mul on nii palju jõudu, et näidata
maailmale kogu oma hinge pahupoolt, kirjutan selle kind-
lasti ka valmis. Oli hetki, kui võisin tundide kaupa lebada

vannitoa põrandal, olles valmis surema. Solvumisest, mittemõistmisest, valust ja lõputust valest. Pärast ajasin end siiski kuidagi jalule ja leidsin põhjuseid ja ettekäändeid alustada jälle *carte blanche*'ilt.

Mingil hetkel, kui leidsin end järjekordselt külmalt kahhelkivilt, mõistsin, et midagi on korrast ära. Kusjuures mitte ümbritseva maailma, vaid minuga. Sest stsenaarium „öö on üürike ja varsti läheb valgeks“ millegipärast ei töötanud. Ning ma otsustasin minna teist teed. Teha kindlaks, miks olen jõudnud sellisesse punkti, milleks see hea on ja mida mina sellest kohutavast hingepõrgust saan.

Hakkasin ajaveebi pidama siis, kui olin jõudnud moraalselt täitsa põhja ja pidin andma endale mingi tõuke ülespoole – või siis heitma maha ja surema. Mul oli valida, kas vesistada edasi, kuni oma silmavette ära upun, või ennast kätte võtta ja hakata midagi tegema. Mina valisin tegemise ja leidsin endale kirjutamise tee, sest kirjutada oskan ma kõige paremini. Olin alati unistanud saada tantsijaks või geniaalseks klaverikunstnikuks, kuid saatus tahtis teisiti. Üldiselt armastangi ma enda juures kõige rohkem seda, et suudan teha midagi sisulist, ja seda isegi kõige haledamas elulises olukorras. Sõbrad naljatavad, et oskan vist teha huvitavaks ajaviiteks isegi oma matused – või siis äriprojektiks. Mina tahaksin väga näidata truudusemurdmise probleemi maailmale teise nurga alt. Et on inimesed või siis üks inimene, kes suudab avameelselt rääkida oma keerulisest ühiskondlikust staatusest ja jutustada sellest, milline see elu tegelikult on.

Hakkasin uurima ennast ja teisi ning seda jagama. Tuli välja, et avameelsus töötab tõesti. Minu juurde tulid lugejad, imetlejad ja vihkajad. Inimesed jagavad oma muresid ja lugusid. Ma ei väida ilma põhjuseeta, et tean petmisest

kõik. Minu varalaekas on 6000 lugu naistelt, armukestelt ja meestelt. Milleski on nad väga erinevad, aga milleski väga sarnased.

Minu isiklik lugu on vahepeal oluliselt muutunud. Aga mitte sellepärast, et Andrei oleks äkki nägijaks saanud ja muutunud teiseks inimeseks. Pigem on palju muutunud minu suhtumises olnusse. Ning selle järel on muutunud ka tema suhtumine minusse ja meie romaani. Meie armuelu peri-
peetiad saavad ju põhimõtteliselt peegeldada vaid seda, mis meis leidub. Seetõttu saame välistes „piinajates“ ja „manipulaatorites“ orienteeruda alles siis, kui oleme minema ajanud demonid, kes pesitsevad meie sisemuses ja meie hinges. Seda hakkamegi teiega tegema.

Alustame õige algusest.

3. peatükk

Miks me hakkame armukesteks?

Mäletan hästi, kuidas ma paar aastat tagasi oma targa sõbranna öla najal nuttes kurtsin, kui julm on maailm, kui saatuslik on armastus ja kui keeruline on kõik. Aga mina tahan perekonda, lapsi ja et me oleks kogu aeg koos ja ta oleks minu kõrval. Ta vaatas mind teraselt ja palus kirjeldada, kuidas näeks minu silmis välja meie õnnelik, täisväärtuslik elu. Mina hakkasin nuuksudes ajama mingit jama kindlustundest, koos magamisest, ühtsest tervikust ja muust säärasest. Minu tüütu tütarlaps nõudis selle särava pildi täpsustamist kasvõi ühe kuu lõikes ja selle üksikasjalikku kirjeldamist. Hakkasin pihta. Ja kui ma olin sellesse süüvinud, siis tabasin end äkki mõttelt, et peale igavuse ja mõningase hirmu, et mind võidakse hüljata, ei pakuks säärane elu mulle midagi. Sellest ajast peale meeldib mulle anda sääraseid ülesandeid oma ajaveebi külastajaile, kes küsivad, millal nende väljavalitu oma pere juurest ära tuleb, ja jälgin tulemust huviga.

See on kõik, mida vajan.

Põgenemine stabiilsusest

Minu nimekirja esimene punkt kõlab: „Ei soovi stabiilsust.“

Tahan hoopis tulevärki, hoogu, igavest romantikat, emotsioonide ülevõllikiike. Vabadust viimaks ometi. Et kõike oleks küllaga ja iga päev mööduks otsekui vulkaanil. Ning armastust nagu raamatuis. Kus rõõmud ja raskused oleksid ideaalses tasakaalus. Vahva, eks ole?

Just sellest hakkakski pihta minu romaan. Mulle meeldiks väga, et emotsioonid voolaksid kosena, et mind kantaks kätel ja kutsutaks „jumalikuks“ ja „minu õnneks“. Muide, Andrei tahtis täpselt sama. Rutiin ja jutud ainult lastest tüütavad ruttu ära.

Või, noh, jumal temaga, selle igavese pidupäevaga; tahaks lihtsalt, et ei peaks kellegagi täiesti ühte sulama. Äkki pistab ta mu päriselt pintslisse? Minu poolt pass! Säärase „poolminuga“ on palju rahulikum ja ohutum.

Kaugeltki alati ei mõista me selgesti, et ei soovi luua suhteid selle sõna täies tähenduses. Tüdrukud, kes alustavad romaani abielumehega, ei kuula tavaliselt oma sisemist häält. Ja seda tänu meie ühiskonnale.

Üldiselt arvatakse, et naine peab tahtma peret. Peab tahtma mehele, lapsi, staatust nii kindlat kui kivisein – traditsiooniliste väärtuste propaganda vasar taob seda meile pähe iga päev. Mitte keegi ei täpsusta, et ka naine on inimene. Inimene, kes soovib samuti elu eri etappidel eri asju. Ühiskondliku „vajaduse“ hääled kõnelevad meie sees nii valjusti,

et peame neid mõnikord enese häälteks. Ning hakkame neid enda päris soovidega segi ajama. Siis juhtubki nii, et ma just nagu tahaksin hirmsasti, ja kohe, ja praegu. Aga tasub mul vaid järele mõtleva hakata, kuidas see kõik täpselt välja näeb, kui senine selgus äkki ähmastub.

See on teie juhtum ilmselt siis, kui möödunu anamneesis on kaugsuhe, armumine iidolisse, pikaajaline vastuseta armastus. Nende kõigi ühisenimetaja on: „Väldin päris suhteid“.

Nii et väldid ja väldid. Mina isiklikult arvan, et kui tahad midagi päriselt, siis see ka tuleb. Psühholoogid pole muidugi minuga alati päri ja räägivad, et kui säärane stsenaarium hakkab korduma ja tekitab tõelisi piinu, siis on parem minna nende juurde ja uurida, mis meie sees seda täisväärtuslikku suhet kardab.

Põgenemine vastutuse eest

Järgmine rada, mis viib meid otse sõrmustatud kangelase juurde, on vastutusest hoidumine. Lihtsamalt öeldes, minu eriti armastatud sündroom – ohvri sündroom. See ei ilmuta ennast kaugeltki alati äranutetud olendi näol, kes kusagil aknal kõssitab. Tihti kannatavad selle käes lõbusad, positiivsed ja aktiivsed tüdrukud, kes ei taha lihtsalt vastu võtta ühtki oma elu puudutatavat otsust. Või siis tahavad küll, aga on parajasti väga väsinud ja tahaks lihtsalt hinge tõmmata.

Üsna varsti hakkab kogu su elu sõltuma sellest mehest. Te kohtute siis, kui temal on võimalik, ja seal, kus tal on mugav, ja see kohtumine kestab täpselt nii kaua, nagu temal on

aega. Teie romaani, kaasa arvatud seksuaalelu graafik sõltub täiesti võõrastest inimestest. Sest täna ta ootamatult ei saanud tulla, sest naisel valutas kand, aga homme saab külma tema noorim laps. Ja kõige olulisem: oled seotud tema kõige tähtsama otsusega. Ta kas läheb ära või jääb.

Seisund, mis selle tagajärjel sinus tekib, võib välja näha järgmine: ma vist ei suuda enam temaga olla, aga ära minna pole ka jõudu. Las ta ise otsustab.

Ohvri sündroomi hakkame põdema eri põhjustel:

- kellelgi oli lapsepõlvetrauma ja liiga varajane iseseisvus;
- keegi on lihtsalt väsinud kõike ise tegemast;
- keegi oli jätnud seljataha raske suhte, kus tuli kõik otsused partneri eest ära teha, mis käivitas temas sisemise lapse;
- keegi vastupidi on harjunud oma elu elama despootlike vanemate varjus ja sõltuma nende arvamusest.

Algsed sisendid võivad olla erinevad, kuid tagajärg on tavaliselt üks. **Ohver ei suuda iseseisvalt tegutseda. Järelikult ei elagi ta kunagi päris oma elu.**

Kui see sulle sobib, siis lepi sellega, tunnista paratamatust ja rõõmusta, et käsilolev romaan katab täielikult sinu vajadused. Aga kui sa ikkagi soovid midagi muud, siis pead ennast kätte võtma.

Esimene iseseisev samm: koosta nimekiri asjust, mida hakkad otsustama ise. Ning täienda seda iga päev uute punktidega. Kusjuures väga tähtis on see, et sa kiidaksid end iga lisatud punkti eest. Ning võta seda kui sammu uue, isikliku elu poole. Mõne aja pärast märkad huvitavaid muutusi.

„Jumala“ sündroom

Kolmas rada, mis võiks sind viia üksisarvikute võlumaale, on eelmise täielik vastand. Selle nimi on „kõik sõltub minust“. See puudutab täitmatut janu võimu järele teiste inimeste ja kogu maailma üle. Olla omamoodi jumal prantsuse manikööri ja Dolce & Gabbana kleidiga. On selge, et sa otseselt just ei arva, et „kõik allub mulle ja on nii, nagu mina tahan“. Kuigi kõik on võimalik, ja vahel olen näinud ka seda.

Tavaliselt avaldub see kireke järgmiselt: sulle tundub, et sinu väljavalitu otsused sõltuvad sinust ja sinu käitumisest. See tähendab, et kui ilmutad ennast neile niisugusel või naasugusel viisil, siis käituvad inimesed sinu ümber (loe: sinu meheke) sulle vajalikul viisil. Näiteks kui õpid keetma maailma parimat borši ja tegema täiuslikku massaaži, siis jätab ta kohe oma naise maha. Ja kui ei jäta, siis ei teinud sina kõike õigesti.

Sellel variandil on üks õige kurb tagajärg.

Üldiselt, kui sa oma suhte nõnda üles ehitad, siis jätad praktiliselt ennast ilma võimalusest seda suhet lõpetada, kui sul peaks juhtumisi enesetäius-tamisest ükskord isu lõplikult täis saama. Lihtsalt sellepärast, et sinupoolne lõpetamine tähendaks täielikku läbikukkumist. *Total shit*. Läksin ära = ei saanud hakkama = olen halb.

Kui oled enda juures märganud sääraseid mõtteid, siis urgitse oma minevikus. Tõenäoliselt on sind alati tõmmanud hea ja kurja vaheline võitlus ja püüdlemine täiuse poole. Umbes midagi sellist, et tublid tüdrukud on alati

viielised; kui oled räpakas, siis keegi sinuga ei abiellu; armutakse ainult tublidesse ja nõnda edasi. Illusioon, et inimesi võib allutada endale hea ja õige käitumisega, on võimas mõttemuster, mida on endas väga raske murda. See viibki meid suhetesse, kus on tarvis lõputult võidelda ja oma ainulaadsust tõestada, et saada auhinnaks maitsev kompvok.

Kui ma märkan, et midagi sellist mõtlen, siis luban lihtsalt endal olla halb. Mõnikord see aitab. Ah, mis me räägime: nii on lihtsalt ohutum, kui olla alati igas asjas kõige tublim ja valitseda maailma.

Materiaalsed boonused

Muidugi on ka sääraseid tüdrukuid, kes loovad abielumeestega suhteid materiaalsel kaalutlustel. Jaa, jaa, mis seal eitada, sääraseid on olnud kogu aeg ja vaevalt nad kunagi otsa saavad. Ma ei pea vajalikuks seda varianti üksikasjalikult vaadelda, sest kõik on ju selge. Lihtsad ja arusaadavad turusuhted, mis võivad tüdrukule olla mingi aja tema elus üsnagi mugavad. Nendes suhetes ei kannata tavaliselt keegi, pigem vastupidi: kõik rõõmustavad sisuküllase ja täpselt planeeritud elu üle.

4. peatükk

Müüdid armukestest

Nagu ma juba alguses ütlesin, katab armukese staatust paljude müütide kangas, millest enamik on üsna koomilised.

Mäletan, et kuidagi õnnestus mul vaadata Vene sarja teemal „temake armastab teda ja tema temakest, aga lisaks ka Mašat, ja siis sai temake sellest teada ja milline košmaar see oli“. Haruldaset andetu vaimusünnitis. Vaatad ja sülitad, aga vaatad ikka, sest, noh, asi on vastupandamatult vastik. Asjalugu oli säärane. Armukese nimi oli Maša. Tüdruk istus kogu aeg oma luksuskorteris ja tema suhtlus kireobjektiga piirdus paaritunniste külaskäikudega nii umbes lõuna paiku. Pärast jättis mees raha, patsutas tüdrukut põsele ja kadus ukse taha. Aga Maša arvas, et neil on armastus. Kostümeerijatel ei tulnud üldse vaeva näha, sest kõik 15 seeriat koperdas Maša ekraanil kerges hommikumantlis.

Miks ma seda kõike räägin? Lugeses arvukaid kirju, oma ajaveebi kommentaare ja lihtsalt naiste mõttekäike Internetis, jõudsin järeldusele, et Maša on osa armukese koondkujust, nii nagu meie ühiskond seda endale ette kujutab.

Kui panna kokku kõik müüdid minust ja minu „kolleegidest“, siis saame üsna huvitava olendi.

Lopsakas figuur, eelistatavalt ilukirurgi kätetöö.

Tingimata kallis ja väga kallis aluspesu. Nii nagu üks daam mulle kirjutas, peab armuke kallis välja nägema.

See maagiline nūmf liigub peamiselt negližees. Mõnikord paneb ta siiski selga mõned ülerõivad, et kohtuda moodsas kohvikus sõbrannaga, kes on samasugune litsike.

Muidugi ei käi ta tööl. Milleks? Ta on üksisarvede kuninganna. Elab armukese kulul. Armukest ongi talle vaja ainult raha pärast. Raha ja soov „krabada teise oma“ (kellele läheb korda, et see „teise oma“ on umbes 40 aastat vana, vaevleb probleemide ja komplekside küüsis ning kogu tema šikk pagas koosneb naisest ja lastest?).

Armukest on mehele vaja ainult loomalikuks seksiks, „vajaduse rahuldamiseks“. Ning et oleks, keda haletseda.

Armukesed hoiavad meest enda küljes kolmel viisil: oma võluvagiinaga, šantaažiga või enesehaletsusega (oeh, oleks mul seal kohas võluvõimu, mida kõike ma siis teeksin!).

No suhted truudusetu abikaasa ja salakavala võrgutaja vahel näevad välja nõnda. Naise ja laste tagant võetud raha eest üüritakse luksuskortereid. Uks lendab laias kaares lahti ja sisse jookseb mees, suguliige valmis. Daam on juba voodis,

ta tõuseb sealt tavaliselt harva. Järgneb seksuaalvahekord, milles puuduvad igasugused inimlikud tunded. Seejärel jätab mees raha ja läheb ära. Oma armsa ja päris naise juurde. Oi-oi-oi!

Põhimõtteliselt saan isegi aru, kuidas säärased stereotüübid tekivad. Arusaadav, et suurem osa naisinimesi kardab nagu tuld, et ilmub julge kaaperdaja Irina Allegrova laulust ja tõmbab tema armastatu ja ainuma ära. Kujutada endale ette, et SELSAMUSEL võivad mehega olla samasugused jutud, kotletid, jalutuskäigud ja hellitusnimed ja plaanid nagu temal, tähendaks seista silmitsi oma kõige suurema hirmuga. Aga kui veenda ennast, või veelgi parema efekti saavutamiseks kogu ümbritsevat maailma, et see „sahkermahker“ on ainult „vajaduste rahuldamiseks“ ja mingeid inimlikke tundeid ei saagi seal olla, siis ei olegi nii hirmus. Nagu selles tuntud läbirääkijate võttes. Kui sul seisab ees kohtumine inimesega, kes näib millegipärast sinust tugevam ja paneb sul püksid püüli sõeluma, siis kujuta teda rahuldamas loomulikke vajadusi, või siis äriülikonna asemel roosas naiste hommikumantlis. Ja pinge kaob. **Mida rohkem ja püüdlikumalt me oma hirmu devalveerime, seda väiksemaks see jääb.**

Enamik armukesi on tavalised tüdrukud. Te kohtate neid iga päev tänaval, ühistranspordis, kohvikus. Võib-olla töötate kõrvalkabinettides ja viite ühel ja samal ajal lapsi lasteada. Jaa-jaa, kujutage ette, need nähtamatud olendid koguni paljunevad. Osa lapsi saadakse võõraste meestega.